

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 419/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 09 marca 2020 roku w sprawie II K 595/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacjach wywiedzionych przez obrońców oskarżonych P. C. i A. C. zostaną one omówione łącznie:</p> <p>I. zarzut obrazy przepisów postępowania:</p> <p>1. art. 7 kpk w zw. z art 410 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonaną w sposób niewszechstronny, sprzeczny z</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

zasadami
doświadczenia
życiowego, logiki
oraz prawidłowego
rozumowania ocenę
dowodów w postaci:

a) wyjaśnień
oskarżonych A. C.
oraz P. C. a także
świadczków A. J. (1),
D. J., A. J. (2) i
S. T. w zakresie,
w jakim sąd uznał
je za niewiarygodne,
co do treści
wskazujących na to,
że oskarżeni nie
dokonali ani nie
zamierzali dokonać
zaboru pieniędzy
od pokrzywdzonego
w kwocie 20
złotych, zważywszy
że odnalazł je w
portfelu, który miał
wymienić na nowszy
oraz co do tego,
że pokrzywdzony
dobrowolnie wsiadł
do samochodu, a
następnie
dobrowolnie z niego
wysiadł na ulicy
(...) w O. i udał
się do piwnicy
celem wspólnego
spożywania
alkoholu z
oskarżonymi;

b) wyjaśnień
oskarżonych A. C.
oraz P. C., a także
pokrzywdzonego A.
J. (1) w części,
w której wskazywali
oni, że w dniu
28 kwietnia 2019
r. w O. nie doszło

do bezprawnego pozbawienia wolności pokrzywdzonego oraz rozboju na jego osobie czemu sąd pierwszej instancji nie dał wiary, podczas gdy treść wyjaśnień oraz zeznań wyżej wymienionych złożonych na etapie postępowania sądowego jest ze sobą zbieżna, zaś poza nimi oraz oskarżonymi P. K. i M. S. nie było osób bezpośrednio uczestniczących w zdarzeniu;

c) zeznań pokrzywdzonego A. J. (1) złożonych na rozprawie w dniu 30.01.2020 roku i bezzasadne odmówienie im waloru wiarygodności w tej części, w której ten opisał przebieg zdarzenia i wskazał, że dobrowolnie udał się z oskarżonymi braćmi C. do piwnicy na ulicę (...) w O. celem wspólnego spożywania alkoholu, w czasie którego pomiędzy nim a A. C. doszło do nieporozumienia związanego z osobą M. M., w następstwie którego A. C. pobił go, co w konsekwencji

doprowadziło do błędnego przyjęcia, że jedynie zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego są wiarygodne;

d) zeznań świadków A. J. (2), D. J. oraz S. T. w tej części, w której świadkowie wskazali na fakt znalezienia przez pokrzywdzonego w swoim portfelu banknotu dwudziestozłotowego i wyjaśnienia przez w/w powodów z jakich dopiero przed sądem zdecydowali się o tym powiedzieć, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że doszło do przestępstwa rozboju;

e) zeznań świadka M. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym i bezzasadne nadanie im waloru wiarygodności, które winny zostać ocenione przez sąd niezwykle rzetelnie i rozważnie, zaś ich wartość dowodowa powinna zostać zweryfikowana szczególnie wnikliwie, zwłaszcza wobec śmierci ww. przed rozpoczęciem przewodu sądowego i braku możliwości

jego bezpośredniego przesłuchania na rozprawie głównej oraz okoliczności, że wiedzę o zdarzeniu miał on jedynie ze słyszenia od pokrzywdzonego i jak słusznie wskazał sąd meriti świadek ten skąpo zeznawał o jego okolicznościach, ponadto pozostawał w konflikcie z oskarżonym A. C.;

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego i logicznego uzasadnienia wyroku w zakresie przyjęcia sprawstwa rozboju, w sytuacji gdy z materiału dowodowego wynika, że oskarżeni mieliby dokonać zaboru wyłącznie kwoty dwudziestu złotych, podczas gdy nie dokonali zaboru bardziej wartościowych przedmiotów typu telefon czy zegarek, przy jednoczesnym podjęciu niewspółmiernych działań w stosunku do wartości zabranego mienia;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego

	<p>rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżony A. C. działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi pozbawił wolności pokrzywdzonego, a następnie dokonał na nim rozboju - mimo, iż z całokształtu materiału dowodowego wynika, że zachowaniu tego oskarżonego można przypisać jedynie przestępstwo pobicia.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd merytoryczny starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a zgromadzony materiał dowodowy poddał następnie rzetelnej ocenie, wyprowadzając z niego trafne wnioski w zakresie sprawstwa i winy wszystkich oskarżonych. Tok rozumowania i sposób</p>				

wnioskowania tego sądu przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest jak najbardziej prawidłowy pod względem logicznym i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej od dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów, ani też do zakwestionowania trafności jego istotnych dla rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych. Sąd rejonowy dochodząc do ostatecznych wniosków nie przekroczył bowiem ram swobodnej oceny dowodów, jak i nie dopuścił się innych uchybień prawa procesowego, które mogłyby rzutować na treść wydanego przez niego merytorycznego rozstrzygnięcia.

Nie ulega wątpliwości w realiach przedmiotowej sprawy, że kluczowym

dowodem
stanowiącym o
popelnieniu przez
oskarżonych A.
C. i P. C.
przypisanego im
czynu były zeznania
pokrzywdzonego A.
J. (1).

Jakkolwiek ten
ostatni w toku
rozprawy głównej
zmienił swoje
zeznania, to
okoliczności
towarzyszące tej
modyfikacji nie mają
takiego znaczenia,
aby
dyskwalifikowały
wiarygodność jego
depozycji z etapu
śledztwa.

Pierwsza relacja
pokrzywdzonego na
temat zdarzenia,
połączona z
zawiadomieniem o
przestępstwie
wskazywała, iż ww.
oskarżeni w dniu 28
kwietnia 2019 roku
podjechali pod jego
blok i siłą wepchnęli
go do samochodu,
po czym wywieźli
do miejsca swojego
zamieszkania a
następnie przy
użyciu siły fizycznej
wprowadzili go do
piwnicy, gdzie został
przez nich pobity.
Motywem
zastosowania przez
nich przemocy była
chęć uzyskania od
pokrzywdzonego

pieniędzy. Kiedy okazało się, że miał przy sobie tylko 20 złotych, które wyciągnęli z jego portfela, postanowili uwolnić wymienionego, uprzednio jeszcze przeszukując kieszenie jego kurtki. Taki przebieg zajścia z udziałem ww. oskarżonych A. J. (1) potwierdził niespełna sześć miesięcy później w dniu 10 października 2019 roku, podczas kolejnego przesłuchania w Komendzie Powiatowej Policji w O., akcentując stanowczo że w toku zajścia zostały mu zabrane pieniądze. Swoich relacji w tym zakresie nie zmieniał zatem aż do rozprawy głównej tj. do dnia 30 stycznia 2020 roku, na której to wycofał się z powyższej wersji wskazując inny przebieg zdarzenia. Podał wówczas, że oskarżeni zaproponowali mu wspólne wypicie alkoholu, na co ostatecznie się zdecydował i dobrowolnie wsiadł z nimi do samochodu, a następnie zszedł do piwnicy kamienicy

przy ulicy (...) w O...
Podczas spożywania
alkoholu, pomiędzy
nim a A. C. doszło
do nieporozumienia
związanego z osobą
M. M., w przebiegu
którego oskarżony
ten miał go kilka razy
uderzyć w twarz.
Zeznał także, że
podczas zaistniałej
kłótni A. C. i
jego brat P. C.
przeszukiwali mu
kieszenie kurtki.
Zmianę zeznań
uzasadnił
zmęczeniem
podczas
przesłuchiwania,
wskutek którego
mógł mówić o
faktach nie mających
miejsca.

Dla zbadania tej
okoliczności tj. stanu
psychofizycznego
pokrzywdzonego
wynikającego z
późnej pory
przesłuchania i
kilkugodzinnego
jego przebiegu,
przesłuchany został
w toku przewodu
sądowego
funkcjonariusz
policji M. R.
odbierający
pierwsze zeznania
od wymienionego,
który wskazał na
posiadanie podczas
prowadzonej
czynności pełnego
kontaktu logicznego
ze świadkiem i brak
po stronie tego

ostatniego symptomów świadczących o zmęczeniu. W jego ocenie przesłuchiwany wypowiadał się on w sposób sensowny i racjonalny, opisując czego to doświadczył od oskarżonych.

Powyższe obrazuje, że rzeczywiście postawa procesowa pokrzywdzonego A. J. (1) w przebiegu przedmiotowego procesu była zmienna. Nie oznacza to jednak, że pierwsze jego zeznania utraciły moc dowodową i nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie, przez wzgląd na późniejsze wycofanie się z nich. Taka sytuacja nakładała jedynie na sąd orzekający obowiązek oceny tychże zeznań ze szczególną ostrożnością, czemu sąd ten sprostał.

Należy bowiem podkreślić, iż zmiana zeznań przez świadka w toku postępowania nie oznaczała, że którekolwiek z tych zeznań były "lepsze" lub "gorsze", czy też że większą wartość dowodową miały

zeznania złożone w toku postępowania sądowego - na rozprawie głównej - od zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym (i odwrotnie). Jest oczywiste, że zeznania świadków (podobnie zresztą jak wyjaśnienia oskarżonego), zawsze wymagają wnikliwej analizy, niezależnie od tego, czy potwierdzają czy też zaprzeczają treści zarzutu aktu oskarżenia. Samo zaś odwołanie zeznań przyznających fakty obciążające oskarżonych nie mogło automatycznie powodować wyeliminowania ich z materiału dowodowego, bez wniknięcia w okoliczności zawarte w tych zeznaniach, jak również w ewentualne przyczyny takiego zachowania. Obowiązkiem sądu orzekającego w takiej sytuacji jest bowiem ustosunkowanie się, którą ze sprzecznych wersji uznaje za wiarygodną, a decyzja w tej kwestii powinna być oparta na

rozważeniu konkretnych okoliczności danej sprawy.

Nie ma żadnych podstaw aby twierdzić, że pierwsza wersja pokrzywdzonego - zaprezentowana bezpośrednio po zdarzeniu oraz podtrzymana w toku kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym - była wyrazem manipulowania faktami bądź zmierzała do bezpodstawnego obciążania oskarżonych.

Pokrzywdzony nie miał powodu by obciążać bezpodstawnie wymienionych o popełnienie przestępstwa na jego szkodę bądź opisywać zdarzenie, które w ogóle nie miało miejsca.

Ponadto ani oskarżeni ani obrońca nie powoływali się na jakiegokolwiek okoliczności, z których można byłoby wywodzić, że pokrzywdzony miał motyw w bezpodstawnym obciążeniu oskarżonych.

Poza tym należy dostrzec, że pierwsza wersja pokrzywdzonego jest rzeczowa i stanowcza, dlatego też również z tego powodu nie sposób uznać, że była ona wyłącznie wynikiem jego konfabulacji. Fakty przytaczane przez niego układały się w logiczną i spójną całość. Co istotne, jak już wspomniano w niniejszym opracowaniu, wersję taką podtrzymał on też w czasie kolejnego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, przecząc stanowczo by to co zeznał wcześniej przed organami ścigania było kłamstwem.

W tym aspekcie nie bez znaczenia pozostają zeznania świadka M. M., które pośrednio pozytywnie weryfikują zeznania pokrzywdzonego z etapu śledztwa. To właśnie jemu pierwszemu - jako bliskiemu, zamieszkującemu nieopodal niego koledze, A. J. (1) opowiedział o wywiezieniu go siłą przez oskarżonych

do kamienicy przy ulicy (...) w O. a następnie o pobiciu w piwnicy tej kamienicy i zaborze pieniędzy. Ten dowód, jakkolwiek niemożliwy do bezpośredniego przeprowadzenia przed sądem z powodu zgonu świadka, pozwala na ocenę że pokrzywdzony prezentując przebieg zdarzenia zaraz po jego zaistnieniu prowadzącemu czynność przesłuchania zawiadamiającego o przestępstwie, podawał fakty zgodnie z ich przebiegiem, a zmęczenie i długotrwałość trwającej czynności nie były powodem relacjonowania niezastniałych okoliczności.

Wersję pokrzywdzonego co do pobicia go przez ww. oskarżonych potwierdziły też zeznania jego rodziców A. J. (2) i D. J., którzy oprócz tego że o zaistnieniu inkryminowanego zdarzenia dowiedzieli się od M. M., sami mieli okazję widzieć obrażenia

na twarzy syna w postaci siniaków.

Sąd merytoryczny trafnie zauważył, że zmiana zeznań przez pokrzywdzonego, tj. prezentowanie przed sądem wersji ekspulsującej ww. oskarżonych jest konsekwencją podjętej próby wpływu na jego postawę procesową przez trzeciego z braci - R. C., który to – jak wynika z zeznań matki A. J. (1) – przyszedł do ich domu usilnie prosząc o wycofanie sprawy oskarżonych z policji.

Znamienne w tym aspekcie jest również i to, że oskarżeni w postępowaniu przygotowawczym odmówili składania wyjaśnień nie przyznając się do popełnienia zarzucanych im czynów, przy czym A. C. w ogóle zaprzeczał aby w tym dniu opuszczał kamienicę przy ulicy (...) i schodził do jej piwnicy. Wraz z bratem P. C. mieli zajmować się porządkowaniem klatki schodowej swojej siostry. Również oskarżony P. K. na

początkowym etapie sprawy negował nawet okoliczność kierowania samochodem V. (...) należącym do ojca, twierdząc że w czasie zaistnienia zdarzenia spał w domu. Natomiast w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji wszyscy trzech oskarżeni tj. A. C., P. C. i P. K. zgodnie podali, że samochodem użytym przez tego ostatniego podróżowali po O. w nocy 28 kwietnia 2019 roku i zabrali do niego przypadkowo napotkanego A. J. (1), który dobrowolnie wsiadł do ich auta, po czym dobrowolnie z niego wysiadł na ulicy (...). Oskarżeni bracia C. zbieżnie wyjaśnili, że tylko A. podczas pobytu w piwnicy pobił pokrzywdzonego, podczas wymiany zdań na temat M. M., którego to oskarżony A. C. nie darzył sympatią a A. J. (1) wypowiadał się o nim pozytywnie. Podali przy tym, że nie zabrali pokrzywdzonemu żadnych pieniędzy. Pokrywające się z wyjaśnieniami ww. zeznania

zaprezentował na
rozprawie głównej
pokrzywdzony.

Powyższe
przekonuje, że
wyjaśnienia
oskarżonych
stanowiły przyjętą
przez nich linię
obrony. Gdyby
bowiem oskarżeni
nie mieli nic
do ukrycia nie
odmawialiby
początkowo złożenia
wyjaśnień a
następnie przed
sądem nie
wypowiadaliby się
na temat zdarzenia
w taki sam sposób,
jak uczynił to w toku
przewodu sądowego
pokrzywdzony.

Okoliczność
zbieżności zeznań
tego ostatniego z
rozprawy z
wyjaśnieniami
oskarżonych z tego
etapu procesu (co
w postępowaniu
przygotowawczym
nie miało miejsca)
wymownie świadczy
o tym, że oskarżeni
mogli wywrzeć
wpływ na relacje
A. J. (1), zwłaszcza
jeśli wziąć pod
uwagę wizytę brata
oskarżonych R. C.
w domu państwa
J. w kilka dni po
zdarzeniu.

To, że pokrzywdzony
bezpośrednio po
zajściu nie zgłosił

się na policję, a uczynił to dopiero po paru godzinach po namowach matki, nie stanowi żadnego racjonalnego argumentu, by odmówić pierwszym jego relacjom waloru wiarygodności, tym bardziej że sama okoliczność doznania przez niego obrażeń jest bezsporna i została stwierdzona obiektywnym dowodem - dokumentacją medyczną ze szpitalnego oddziału ratunkowego oraz dokumentacją fotograficzną. Poza tym trzeba zaznaczyć, że pokrzywdzony obawiał się oskarżonych, wszak ci uwalniając go zapowiedzieli, że jeśli pójdzie na policję, to ponownie trafi do piwnicy.

W tym stanie rzeczy nie ma podstaw do kwestionowania trafności ustalenia, iż oskarżeni A. C. i P. C. dokonali wspólnie i w porozumieniu rozboju na osobie pokrzywdzonego. Jakkolwiek z zeznań rodziców tego ostatniego wynika, iż ten przy okazji zmiany portfela znalazł pieniądze w

kwocie 20 złotych, które to miały być mu zabrane przez oskarżonych podczas inkryminowanego zdarzenia, to trzeba zaznaczyć, że o fakcie tym dowiedzieli się od syna, tuż przed złożeniem zeznań w postępowaniu sądowym. Treść ich relacji wskazuje na zamiar A. J. (1) uwiarygodnienia swojej nowej wersji zeznaniami rodziców. Poza tym zauważenia wymaga fakt, iż wprowadzie pokrzywdzony zeznał przed sądem, że oskarżeni podczas zajścia w piwnicy nie zabrali mu żadnych pieniędzy, to wskazał jednocześnie, że podczas kłótni z A. C., ten przeszukiwał mu kieszenie kurtki, po czym czynność tą przypisał nawet obu braciom. Była to zatem po stronie pokrzywdzonego nieudolna próba pomocy oskarżonym w uniknięciu odpowiedzialności karnej ewentualnie w umniejszeniu winy.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. C. od przypisanego mu czynu oraz przyjęcie, że oskarżony A. C. swoim zachowaniem dopuścił się jedynie przestępstwa kwalifikowanego w art. 158 § 1 k.k. i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze aniżeli ukształtowany przez sąd pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, uwzględniając przy tym wszystkie zebrane w sprawie dowody, które poddał wnikliwej analizie i na ich podstawie wyprowadził prawidłowy wniosek co do sprawstwa i winy oskarżonych w odniesieniu do przypisanego im czynu. Ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny jest</p>			

<p>wynikiem przeprowadzonej w sposób logiczny i niesprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów, a zatem oceny mieszczącej się w granicach uprawnień wynikających z art. 7 kpk.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania - art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z przesłuchania w charakterze świadka A. J. (1) w obecności psychologa na rozprawie i poprzestanie wyłącznie na przesłuchaniu funkcjonariusza policji - M. R. ograniczając się wyłącznie do weryfikacji oceny stanu psychofizycznego i związanej z tym zdolności do postrzegania i komunikowania potrzeb przez pokrzywdzonego w trakcie składania zeznań w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>postępowaniu przygotowawczym/ z uwagi przede wszystkim na podawany przez świadka fakt głębokiego zmęczenia, późnej pory i brak snu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że kontakt logiczny z pokrzywdzonym był w pełni zachowany, wypowiadał się w sposób sensowny i racjonalny opisując przebieg zdarzenia, przy jednoczesnym uznaniu, że zeznania pokrzywdzonego złożone w toku postępowania sądowego nie zasługują na wiarę;</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ustosunkowując się do zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego – art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 192 § 2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 192 § 2 kpk, jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego,</p>				

zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, sąd może zarządzić jego przesłuchanie z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Przepis ten określa zatem tryb postępowania organu procesowego w razie powzięcia przez niego wspomnianych wyżej wątpliwości. W przypadku A. J. (1) nie sposób dopatrzeć się takich akcentów, które wymagałyby jego przesłuchania w obecności lekarza lub psychologa. Przytoczona w apelacji okoliczność głębokiego zmęczenia pokrzywdzonego, podczas przesłuchania go w toku przyjmowania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa nie uzasadnia podejrzenia, że nie był on w stanie czynić prawidłowych spostrzeżeń bądź też odtworzyć tychże bezpośrednio po zajściu, zwłaszcza jeśli wziąć pod uwagę relację funkcjonariusza policji M. R., przeprowadzającego rozważaną czynność procesową, z której

wynika, że nie zauważył symptomów świadczących o zmęczeniu pokrzywdzonego. W jego ocenie przesłuchiwany wypowiadał się w sposób sensowny i racjonalny. Sam pokrzywdzony przed obliczem sądu rejonowego podał, że nie ma problemów z pamięcią (karta 549 odwrot), a materiał aktowy sprawy nie dostarczył wiadomości na temat jakichkolwiek okoliczności stwarzających wątpliwości co do jego stanu psychicznego czy stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego potrzeb. We wskazanym powyżej przepisie, dającym uprawnienie do przesłuchania w obecności biegłego lekarza lub psychologa, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wskazane stany psychiczne nie rzutują ujemnie na

<p>treść zeznań świadka (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2015 roku, II KK 83/15, L.). Tak więc analizowany zarzut jest bezpodstawny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. C. od przypisanego mu czynu oraz przyjęcie, że oskarżony A. C. swoim zachowaniem dopuścił się jedynie przestępstwa kwalifikowanego w art. 158 § 1 k.k. i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze aniżeli ukształtowany przez sąd pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Wywiedzione przez obrońców oskarżonych P. C. i A. C. apelacje, wobec nietrafności podniesionych w nich zarzutów, zostały uznane za bezzasadne. Sąd pierwszej instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie		

dowodowe w sposób
wszechstronny i
wyczerpujący, a
następnie
zgromadzony
materiał dowodowy
poddął rzetelnej
analizie i na tej
podstawie
wyprowadził
całkowicie słuszne
wnioski zarówno co
do sprawstwa i winy
ww. oskarżonych w
zakresie popełnienia
przypisanego im
przestępstwa,
subsumcji prawnej
ich zachowania pod
wskazane przepisy
ustawy karnej, jak
i w konsekwencji
orzeczonych kar
pozbawienia
wolności.

W ocenie sądu
odwoławczego kary
pozbawienia
wolności
wymierzone
oskarżonym przez
sąd pierwszej
instancji, jakkolwiek
surowe z racji
wiążącej się z nimi
izolacji w warunkach
zakładu karnego, nie
noszą cech rażącej
surowości.

Jest oczywistym,
iż ww. oskarżonym
wymierzona mogła
być wyłącznie kara
rodzajowo
najsurowsza, a więc
pozbawienia
wolności
przewidziana

przepisem art. 280 &1 k.k. i brak było okoliczności łagodzących, uzasadniających w najniższy ustawowy wymiar, wynoszący 2 lata. Sąd rejonowy należycie uwzględnił okoliczności obciążające oskarżonych, a w szczególności trafnie zwrócił uwagę, iż oskarżony A. C. przypisanego mu wyrokiem czynu dopuścił się będąc uprzednio wielokrotnie karanym za przestępstwa, zaś oskarżony P. C. działając w warunkach recydywy szczególnej wielokrotnej (multirecydywy) określonej w art 64 § 2 kk .Prawidłowo w konsekwencji wywiódł tenże sąd, że tylko surowe kary pozbawienia wolności mogą skłonić oskarżonych do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać ich przed kolejnym konfliktem z prawem.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, którą zasądzono na rzecz adwokata J. W. ustalono na	

	<p>podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18)</p>	
3	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. C. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, którą zasądzono na rzecz adwokata K. D. ustalono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18)</p>	
4	<p>Mając na względzie wymierzenie oskarżonym kar</p>	

pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, jak i ich wymiar, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd okręgowy zwolnił ich od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że pokrycie tychże byłoby zbyt uciążliwe ze względu na trudną sytuację majątkową ww. i aktualnie brak dochodów.

7. PODPIS